

— Случва се. Защо?

— Случва се, а мен ми се не верва: не е само прилика. Някой работи, които само у моя син сжм слушал — чувам ги и сега. Сякаш Добриян пее.

— Добриян ли?

— Тжй, Добриян!

— Голям майстор трябва да е Добриян.

— Аз ще ида да видя: нещо ми се струва . . .

— Хайде, холам!

— Казвам ти, Исмаил бег, ще ида. Срещу гласа като вжрвя ще го намеря . . . пжк той и не е много далеч.

— Тогаз и аз ще дойда. Да видим тоз майстор, кавалджия, че на пайдос ще го викам да ни повесели.

Те вжзседнаха коне и тржгнаха срещу гласа.

Кавала не преставаше.

— Свири се при могилата, отгатжк стубеля, — продума Горнака.

— Тжй ми се струва, — отвжрна Исмаил бег.

И отправиха конете кжм могилата.

Едва извиха кжм стубеля и гласа спре.

— Туй то — се обади Исмаил бег за да се разбере, че нема никого да видят: дочу се песен на жена. Гласжт бе на звжнец, който отвржща на кавала.

— Машала! — похвали бега — то не е човек, а бюлбюл. Я гледай какжв глас! чакай да послушаме.

— Ще, ще, — продума заджхано Горнака.

Той долавяше нещо, което едва сега му се разясняваше,

Женския глас се вжзмогваше, вжлнуваше се и заседаше на гжрди, като кога те гали току що цжфнал карамфил през лего и секаш спущаше при зори копринени завеси пред очи, та света се мярка по хубав.

Исмаил бег слушаше опиянен.

И когато гласжт спря — той едва додаде.

— Ама че глас — ама че песен!

Горнака не свари да отвжрне: кавала пак започна.

Гжрдите на Горнака се заджхваха, ала той смушка кон: изгаряше от желание да разбере тайната.